

*Το όνειρο του Νικία
και της Μελίτης*

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Νεανική λογοτεχνία

Σειρά: Αρχαιολογικά παραμύθια

Εύη Παπαδοπούλου, *Το όνειρο του Νικία και της Μελίτης*

Εικονογράφηση: Κατερίνα Βερούτσου

Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Μάστορης Δ. Αλέξιος

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright® για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Ευαγγελία Παπαδοπούλου, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2018

ΚΕΤ Β223 ΚΕΠ 339/18

ISBN 978-960-16-7550-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΓΙΡΩΝΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), ΤΘ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> . e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΕΥΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

*Το όνειρο του Νικία
και της Μελίτης*

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΕΡΟΥΤΣΟΥ

Για την Ιωάννα, την Κλεοπάτρα,
τον Βασίλη και τον πατέρα μου, Θανάση,
που ονειρεύονται μαζί μου και μου κρατούν αδιάκοπα το χέρι

Με ένα μεγάλο ευχαριστώ
στον αγαπημένο συνθέτη, μουσικό και φίλο
Νίκο Ξανθούλη, που χάρισε τις μελωδίες της λύρας του
στον Νικία και στη Μελίτη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τι είναι τα <i>Αρχαιολογικά παραμύθια</i>	13
1ο τραγούδι	15
2ο τραγούδι	20
3ο τραγούδι	24
4ο τραγούδι	28
5ο τραγούδι	32
6ο τραγούδι	39
7ο τραγούδι	43
8ο τραγούδι	59
Υπόμνημα	63

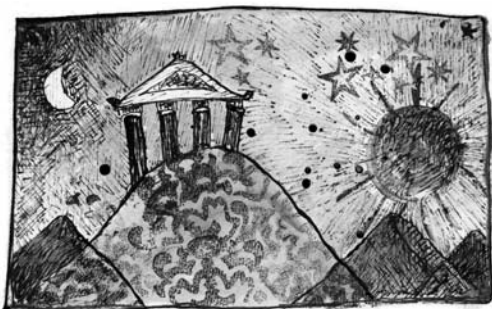
Τι είναι τα Αρχαιολογικά παραμύθια

Τα Αρχαιολογικά παραμύθια γεννήθηκαν το 2013 από τη Δρα Αρχαιολογίας Εύη Παπαδοπούλου. Αποτελούν πρωτότυπες ιστορίες, βασισμένες σε αληθινούς αρχαιολογικούς χώρους και ευρήματα, με απώτερο σκοπό τους την πρόσληψη γνώσης για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό με έναν απλό, ευχάριστο και μοναδικό στο είδος του τρόπο. Έναν τρόπο που εδώ και χιλιάδες χρόνια αποτελεί παράδοση και πολύτιμη κληρονομιά για τον τόπο μας, συγκινώντας και ψυχαγωγώντας παράλληλα ανθρώπους από όλο τον κόσμο: το παραμύθι.

Τα Αρχαιολογικά παραμύθια δημιουργήθηκαν

για να υπηρετήσουν την επιστήμη που ανασύρει από το χώμα τη μνήμη, διαφυλάσσοντας, μέσα από τις αναπαραστάσεις των αρχαιολογικών χώρων, τη σπουδαία πολιτιστική κληρονομιά της Ελλάδας.

1ο τραγούδι

Σαν τ' άστρα ντύνουν ουρανό
Μ' απόκοσμο μαγνάδι
Λένε πως μύθοι πλέκονται
Κι αρχίζουν το σεργιάνι

Μέσα στου χρόνου τις μορφές
Κρύβουν τα μυστικά τους
Κι αθάνατοι λογίζονται
Κι αυτοί στο πέρασμά τους

Κοπιάστε γύρω να σας πω
Μύθο που άκουσα κι εγώ
Για ένα όνειρο ακριβό
Που ρίζωσε στον τόπο αυτό

Όταν τ' Ολύμπου την κορφή
Θεοί την κατοικούσαν
Άνθρωποι μέσα σε ναούς
Βοήθεια ζητούσαν

Ο Δίας τότε πρόσταξε
Αετούς ανέμου ηγέτες
Κέντρο της γης να ορίσουνε
Στις Φαιδριάδες πέτρες

Κοπιάστε γύρω να σας πω
Μύθο που άκουσα κι εγώ
Για ένα όνειρο ακριβό
Που ρίζωσε στον τόπο αυτό

Μια φορά κι έναν καιρό, όταν δώδεκα θεοί, ξακουστοί για τις τέχνες και τις αρετές τους, βασίλευαν στην κορυφή του Ολύμπου, οι άνθρωποι πίστευαν πως οι Δελφοί ήταν το κέντρο του κόσμου. Λέγανε, μάλιστα, πως εδώ συναντήθηκαν οι δυο αετοί που άφησε ο Δίας, ο πατέρας όλων των θεών, να πετάξουν ο ένας στην Ανατολή και ο άλλος στη Δύση, αναζητώντας ένα σημάδι για να συμβουλέψει τον γιο του, τον Απόλλωνα, για την ίδρυση του μαντείου του.

Η φήμη του τόπου αυτού και των χρησμών που έδινε η Πυθία έφτασε στα πέρατα του κόσμου. Λίγοι όμως γνώριζαν πως κάποτε, στον ίδιο τόπο, ένα νεαρό ζευγάρι μοιράστηκε με τον κόσμο το όνειρό του.

Η ιστορία αυτή είναι πολύ πολύ παλιά, όταν δώδεκα θεοί προστάτευαν τους ανθρώπους και φρόντιζαν να τους καθοδηγούν και να τους βοηθούν να ξεπερνούν τα εμπόδια της ζωής τους, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν τους τιμωρούσαν κιόλας, όταν αμελούσαν τα καθήκοντά τους ή όταν δεν τους έδειχναν τον σεβασμό και την εκτίμηση που έπρεπε.

Όμως και οι άνθρωποι, γνωρίζοντας τη θείκη δύναμη, προσπαθούσαν αδιάκοπα, με διάφορους τρόπους, να τους ευχαριστούν. Άλλοτε έκαναν προσφορές προς τιμήν τους σε βωμούς, όπου έφταναν με μεγαλοπρεπείς πομπές. Άλλοτε οργάνωναν γιορτές, όπου έψαλλαν τους ομορφότερους ύμνους, κι άλλοτε πάλι μικρά κορίτσια ύφαιναν αραχνοῦφανα πέπλα για να ντύσουν με αυτά το ξύλινο άγαλμα μιας θεάς μέσα στον ναό της.

Μία από τις σημαντικότερες γιορτές που είχαν θεσπίσει για να τιμήσουν τον Απόλλωνα, τον θεό

του φωτός και της μουσικής, ήταν τα Πύθια, στους Δελφούς.

Κόσμος πολύς πήγαινε, κάθε τέσσερα χρόνια, στο μαγικό αυτό μέρος, που έμοιαζε να αναδύεται μεγαλόπρεπο ανάμεσα σε δύο βράχους. Οι πόλεμοι σταματούσαν για τρεις ολόκληρους μήνες προκειμένου όλοι να πάνε και να επιστρέψουν από εκεί χωρίς να κινδυνέψουν. Στα Πύθια, αντίθετα με όλες τις άλλες γιορτές που γίνονταν στην Ελλάδα, όπου νέοι πάσχιζαν να κερδίσουν ένα στεφάνι σε αθλητικούς αγώνες, συναγωνίζονταν οι πιο διάσημοι ποιητές και μουσικοί. Όποιο τραγούδι κατόρθωνε με τη μελωδία και τον λόγο του να ευχαριστήσει τον Απόλλωνα Μουσαγέτη, τον αφέντη των Μουσών, αυτό όριζε και τον νικητή των μουσικών αγώνων.

2ο τραγούδι

Σε πίνακα μαρμάρινο
Στων λιόδεντρων το χάδι
Τ' Απόλλωνα αντικρίζουμε
Το φωτεινό στεφάνι

Ολημερίς κι ολονυχτίς
Το δρόμο μας τραβάμε
Γιορτής λαμπρής το σάλπισμα
Ν' ακούσουμε διψάμε

Και μοιάζει κύμα του βυθού
Τ' απέραντο το φως του
Σαν μέσα από τα δυο βουνά
Υμνείται ο έρχομός του

Ολημερίς κι ολονυχτίς
Το δρόμο μας τραβάμε
Γιορτής λαμπρής το σάλπισμα
Ν' ακούσουμε διψάμε

Προσκυνητές της μουσικής
Πολέμους λησμονάμε
Και σε ναού το θέατρο
Το νόμο τραγουδάμε

Ολημερίς κι ολονυχτίς
Το δρόμο μας τραβάμε
Γιορτής λαμπρής το σάλπισμα
Ν' ακούσουμε διψάμε

Έτσι, μια ηλιόλουστη μέρα ένας ψηλός νεαρός, με καστανά μαλλιά και μάτια γεμάτα από θαλασσινό φως, έβαλε τη λύρα του στον ώμο και κίνησε από το μικρό ψαροχώρι που ζούσε για να δοκιμάσει κι εκείνος τις δυνάμεις του σε αυτούς τους αγώνες. Η αλήθεια είναι πως δεν ήταν η πρώτη φορά που διαγωνιζόταν. Τα τραγούδια και οι μελωδίες του είχαν φέρει τιμή και δόξα στο μέρος που γεννήθηκε. Το όνομά του, αν και ο ίδιος ήταν ακόμα πολύ νέος, ακουγόταν σε πολλά μέρη της Ελλάδας. Νικία τον έλεγαν και η επτάχορδη λύρα, αχώριστος σύντροφός του σε χαρές και λύπες, του είχε φέρει αναρίθμητες νίκες. Οι άνθρωποι μεθούσαν σαν τον άκουγαν να παίζει. Σαν άγγιζε με τα δάχτυλά του τις χορδές, οι νότες υποκλίνονταν στις

συνθέσεις του μυαλού και της ψυχής του και κανένας κριτής δεν έβρισκε ψεγάδι.

Κάποτε, όμως, ένας μουσικός τού είπε πως θα αναγνώριζε την αξία του μόνο αν στεκόταν στο βήθρο του νικητή, στο θέατρο των Δελφών, εκεί που ακόμα και οι ίδιοι οι θεοί κατέβαιναν μόλις άκουγαν το σάλπισμα της έναρξης των αγώνων. Η κουβέντα του αυτή έγινε η μεγαλύτερη πρόκληση για τον Νικία που αποφάσισε, χωρίς δεύτερη σκέψη, να συμμετάσχει.

